

Opublikowana w Dz.U.R.P. Z 1938 r. Nr 7, poz.37
zmiana ogłoszona w Dz.U.z 1951 r. Nr 59, poz. 405

KONWENCJA MIĘDZYNARODOWA

dotycząca zwalczania handlu kobietami pełnoletnimi,

podpisana w Genewie dnia 11 października 1933 r.

(Dz. U. z dnia 5 lutego 1938 r.)

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 18 marca 1937 r. - Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 164).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

Wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia jedenastego października tysiąc dziewięćset trzydziestego trzeciego roku podpisana została w Genewie konwencja międzynarodowa, dotycząca zwalczania handlu kobietami pełnoletnimi, o następującym brzmieniu dosłownym:

KONWENCJA MIĘDZYNARODOWA

dotycząca zwalczania handlu kobietami pełnoletnimi.

Jego Królewska Mość Król Albańczyków; Prezydent Rzeszy Niemieckiej; Prezydent Związkowy Republiki Austriackiej; Jego Królewska Mość Król Belgów; Jego Królewska Mość Król Wielkiej Brytanii, Irlandii i Zamorskich Dominionów Brytyjskich, Cesarz Indyj; Jego Królewska Mość Król Bułgarów; Prezydent Republiki Chili; Prezydent Rządu Narodowego Republiki Chińskiej; Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, za Wolne Miasto Gdańsk; Prezydent Republiki Hiszpańskiej; Prezydent Republiki Francuskiej; Prezydent Republiki Helleńskiej; Jego Wysokość Regent Królestwa Węgierskiego; Prezydent Republiki Łotewskiej; Prezydent Republiki Litewskiej; Jego Wysokość Książę Monako; Jego Królewska Mość Król Norwegii; Prezydent Republiki Panamy; Jej Królewska Mość Królowa Holandii; Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej; Prezydent Republiki Portugalskiej; Jego Królewska Mość Król Szwecji; Szwajcarska Rada Związkowa; Prezydent Republiki Czeskosłowackiej; Jego Królewska Mość Król Jugosławii,

Pragnąc zapewnić w sposób bardziej zupełny zwalczanie handlu kobietami i dziećmi,

Przyjmując do wiadomości zalecenia zawarte w raporcie z prac XII sesji Komitetu Handlu Kobietami i Dziećmi, złożonym Radzie Ligi Narodów,

Postanawiając uzupełnić, przez nową konwencję, porozumienie z 18 maja 1904 r., i konwencje z 4 maja 1910 r. i z 30 września 1921 r. w sprawie zwalczania handlu kobietami i dziećmi, wyznaczyli w tym celu swymi pełnomocnikami: (pominięto),

k którzy, po przedstawieniu swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł pierwszy.

Należy poddać karze każdego, kto dla zaspokojenia namiętności innych osób werbuje, uprawia lub uwodzi kobietę lub dziewczynę pełnoletnią, nawet za jej zgodą, mając przy tym na celu przeznaczenie jej do uprawiania nierządu w innym kraju, choćby nawet poszczególne działania, należące do istoty przestępstwa, popełnione były w różnych krajach.

Usiłowanie oraz, w granicach ustawowych, czynności przygotowawcze powinny być również karalne.

W rozumieniu niniejszego artykułu wyrażenie "kraj" obejmuje kolonie i protektoraty zainteresowanej

Wysokiej Układającej się Strony, jak również terytoria pozostające pod jej suzerennością oraz te, nad którymi powierzono jej mandat.

Artykuł 2.

Wysokie Układające się Strony, których prawodawstwo obecne nie wystarcza do zwalczania przestępstw przewidzianych w artykule poprzednim, zobowiązują się przedsięwziąć środki niezbędne celem zapewnienia karalności tych przestępstw stosownie do ich wagi.

Artykuł 3.

Wysokie Układające się Strony zobowiązują się do wzajemnego komunikowania sobie o każdej osobie, bez różnicy płci, która by popełniła lub usiłowała popełnić jedno z przestępstw przewidzianych w niniejszej konwencji lub konwencjach z 1910 i 1921 roku, o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi, jeśli poszczególne działania, należące do istoty przestępstwa, były lub miały być popełnione w różnych krajach, następujących wiadomości (lub też wiadomości analogicznych, których pozwalają udzielać ustawy i rozporządzenia wewnętrzne):

- a) o wyrokach skazujących łącznie z wszelkimi wiadomościami istotnymi, które o sprawcy można uzyskać, np. co do jego stanu cywilnego, rysopisu, odcisków daktyloskopijnych, fotografii, danych policyjnych, sposobów działania itp.,
- b) o zarządzeniach co do niewpuszczenia sprawcy do kraju lub co do wydalenia go z kraju.

Powyższe dokumenty i informacje będą przesyłały w każdym poszczególnym przypadku władze wyznaczone zgodnie z art. 1 porozumienia zawartego w Paryżu 18 maja 1904 r., bezpośrednio i niezwłocznie władzom krajów interesowanych. Przesłanie to nastąpi, w miarę możliwości, w każdym przypadku stwierdzenia przestępstwa, skazania, niewpuszczenia do kraju lub wydalenia z kraju.

Artykuł 4.

Jeżeli między Wysokimi Układającymi się Stronami powstanie jakikolwiek spór co do wykładni lub stosowania niniejszej konwencji lub konwencji z 1910 i 1921 roku i jeśli sporu tego nie da się rozstrzygnąć w sposób zadowalający w drodze dyplomatycznej, należy go załatwić zgodnie z obowiązującymi Strony postanowieniami o załatwianiu sporów międzynarodowych.

W razie gdyby między stronami, pozostającymi w sporze, nie było tego rodzaju postanowień umownych, przeکاżą one spór na drogę postępowania rozjemczego lub sądowego. W braku zgody stron na wybór innego sądu, przeکاżą one spór, na żądanie jednej ze stron, Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, o ile wszystkie są uczestnikami Statutu Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości; jeżeli zaś nie wszystkie są uczestnikami tego protokołu, w takim razie przeکاżą one spór sądowi rozjemczemu, utworzonemu zgodnie z Konwencją Haską z dnia 18 października 1907 r. o pokojowym załatwianiu sporów międzynarodowych.

Artykuł 5.

Konwencja niniejsza, której teksty francuski i angielski są jednakowo miarodajne, nosi datę dziesiątą i do 1 kwietnia 1934 r. będzie otwarta do podpisu dla każdego członka Ligi Narodów, lub dla każdego państwa nie będącego członkiem, lecz reprezentowanego na konferencji, która opracowała niniejszą konwencję, lub któremu Rada Ligi Narodów poda w tym celu do wiadomości odpis niniejszej konwencji.

Artykuł 6.

Niniejsza Konwencja powinna być ratyfikowana, przy czym od 1 stycznia 1948 r. akty ratyfikacyjne winny być przesłane do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, który zawiadomi o ich złożeniu członków Organizacji Narodów Zjednoczonych i Państwa nie będące członkami, którym sekretarz Generalny poda do wiadomości odpis Konwencji.

Artykuł 7.

Członkowie Organizacji Narodów Zjednoczonych mogą przystąpić do niniejszej Konwencji. To samo odnosi się do Państw, które nie są członkami, a którym Rada Gospodarcza i Społeczna Organizacji Narodów Zjednoczonych postanowi oficjalnie podać do wiadomości niniejszą Konwencję.

Akty przystąpienia powinny być przesłane Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który zawiadomi o tym wszystkich członków Organizacji Narodów Zjednoczonych jak również Państwa, które nie są członkami, a którym Sekretarz Generalny poda do wiadomości odpis

Konwencji.

Artykuł 8.

Konwencja niniejsza wejdzie w życie w sześćdziesiąt dni po otrzymaniu przez Sekretarza Generalnego Ligi Narodów dwóch ratyfikacji lub przystąpień.

Zostanie ona zarejestrowana przez Sekretarza Generalnego w dniu jej wejścia w życie.

Ratyfikacje lub przystąpienia późniejsze nabierają mocy po upływie sześćdziesięciu dni od dnia otrzymania ich przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 9.

Konwencja niniejsza może być wypowiedziana przez zawiadomienie skierowane do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych. Wypowiedzenie to wywrze skutek po upływie roku od jego otrzymania i tylko w stosunku do Wysokiej Układającej się Strony, która je złoży.

Artykuł 10.

Sekretarz Generalny zawiadomi wszystkich członków Organizacji Narodów Zjednoczonych i Państwa, które nie są członkami, a którym Sekretarz Generalny podał do wiadomości odpis Konwencji, o wypowiedzeniu, o którym mowa w artykule 9.

Na dowód czego wymienieni powyżej pełnomocnicy podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Genewie, dnia 11 października 1933 roku, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Sekretariatu Ligi Narodów i którego uwierzytelnione odpisy będą przesłane wszystkim członkom Ligi Narodów i państwom nie będącym członkami, wymienionym w artykule 5.

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją, uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 8 września 1937 r.